

Sygn. akt V KO 62/20

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie **B. B. i innych**

oskarżonych o czyn z art. 59 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 3 lipca 2020 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w G.,

o przekazanie sprawy B. B. i innych,

sygn. akt II K (...), do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,

na podstawie art. 37 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G. postanowieniem z dnia 22 maja 2020 r., sygn. akt II K (...), wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy dotyczącej B. B. i 12 - stu innych, oskarżonych o czyn z art. 59 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in. do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w S. . W uzasadnieniu postanowienia wnioskujący sąd argumentował, iż warunki lokalowe sądu wykluczają możliwość rozpoznania powyższej sprawy z zachowaniem zasad bezpieczeństwa wprowadzonych w związku z epidemią spowodowaną koronawirusem SARS-CoV-2. Sąd Rejonowy w G. nie dysponuje salą rozpraw o powierzchni umożliwiającej jednoczesny udział w rozprawie 42 osób, z zachowaniem 2 metrowej odległości między nimi.

W związku z powyższym konieczne jest przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w S., który dysponuje większymi salami rozpraw, jak też może skorzystać z sal pozostających do dyspozycji innych sądów na terenie S..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Z treści art. 37 k.p.k. wynika jednoznacznie, iż jedyną przesłanką uzasadniającą przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu jest dobro wymiaru sprawiedliwości.

Korzystanie przez Sąd Najwyższy z uprawnienia przewidzianego w art. 37 k.p.k, jako wyjątek od konstytucyjnej zasady rozpoznania sprawy przez sąd właściwy (art. 45 ust. 1 Konstytucji), może nastąpić jedynie w sytuacjach wyjątkowych, przede wszystkim wtedy, gdy występują okoliczności tego rodzaju, iż mogą one negatywnie wpływać, w wypadku rozpoznania sprawy przez sąd właściwy, na ocenę sposobu funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, bez względu na rodzaj i treść ostatecznie wydanego orzeczenia. Dobro wymiaru sprawiedliwości może być podstawą przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu między innymi w takich sytuacjach, w których postronny, obiektywnie oceniający okoliczności procesowe sprawy, obserwator postępowania, świadomy jednak podstawowych reguł rządzących procesem karnym oraz roli i umiejscowienia organów postępowania, mógłby powziąć uzasadnione wątpliwości co do tego, czy sąd właściwy jest w stanie sprawę taką w sposób obiektywny i bezstronny rozpoznać (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2019 r. sygn. akt IV KO 161/19).

Sąd Najwyższy wielokrotnie zajmował stanowisko, iż przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu nie uzasadniają problemy techniczne, organizacyjne lub kadrowe (zob. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 18 grudnia 2013 r. – sygn. akt IV KO 101/13, z dnia 22 stycznia 2015 r. – sygn. akt II KO 85/14, z dnia 26 lutego 2015 r. – sygn. akt III KO 4/15, z dnia 10 kwietnia 2015 r. – sygn. akt III KO 34/15, z dnia 27 maja 2015 r. – sygn. akt III KO 34/15, z dnia 10 maja 2018 r.- sygn. akt III KO 43/18).

Mając powyższe na względzie, postanowiono, jak w części wstępnej.